

மாணிக்க வாசகர்

வடுஜர் கி. துரைசாமி ஐயங்கார், B.A.,

நூலாசிரியர்,

28

இரண்டாவது பதிப்பு

கே. விஜயம் கம்பெனி,

இராயப்பேட்டை, சென்னை.

ல]

[அண் 8.

INTRODUCTION

MANIKKA-VACHAKAR, the hero of the play, is the earliest of the galaxy of four Saiva Saints, who have in their sublime poems sung the praises of God SIVA, enriched our sacred Tamil Literature in its philosophical side, and leaving left behind them immortal fame, won their freedom from physical bondage by their extreme devotion or Parama Bhakthi. Bodies may die but their fame will never disappear.

MANIKKA VACHAKAR was a Brahmin, born in **TIRU-
VAVOOR**, a village 6 miles south of Melur. His original name was **VADAVOORAR**. Before his 16th year, he became proficient in all Sastras and Agamas and an eminent Tamil scholar.

King **ARIMARDANA**, who was then the Pandiyan king hearing of the greatness of the scholar and poet, invited him to his Darbar and appointed him as Prime Minister. Under the able statesmanship of Manikka Vachakar, the administration of the kingdom was being carried on without failure of any kind. The people enjoyed prosperity and plenty.

But times changed. As usual in the history of every country, our hero saint also had a set of rivals, who became jealous of his eminence and were conspiring to bring about his fall.

At that time the king heard of an invasion of Pandiyan territory by Chera armies. The king and his ministers sat in council, and began to discuss the method of self defence to counter-act the threatened invasion. The Commander

announced that the cavalry was not sufficiently strong, and if it was not strengthened by the import of new and strong horses, he would be unable to cope with the task that might be assigned to him. The king had the greatest confidence in our hero. In those days, horses were imported in the ports of the eastern coast (Bay of Bengal), and our hero was despatched with all paraphernalia and with large sums of money for the purchase of horses.

Manikka Vachakar, on his way to the coast, one day, encamped at THIRUPPERUNDURAI, a famous ancient Saivastalam. He worshipped the God and by chance met a Saivachariar with his disciples. He had his Upadesam or initiation. And from that moment he became one of the famous Sivabhaktas. He entirely forgot himself and his mission. He found the temple in a ruined condition. Just as RAMADAS of a later period, he appropriated the king's treasure for renewing the temple.

Days passed. Our hero did not return to Madura as anticipated. His rivals took advantage of this opportunity and informed the king that his Prime Minister, in whom he had so much confidence, had abused the trust and had squandered his wealth.

The king was enraged and sent an ultimatum to our hero, calling upon him to explain the delay. Manikka Vachakar now found out his mistake and represented difficulties to his Guru who just appeared again on the scene.

On his advice and believing in the protection of God, he appeared before the king and represented that horses would arrive in a few days. On the appointed day the king, his ministers and people were anxiously expecting the arrival of the horses. Anxious moments passed. Lo! as if by a

an army of horses appeared before the king headed by a stalwart cavalier. The king was satisfied. The horses were taken to the stables. But in the night, by a miracle all the horses became jackals and began to howl and roam about in the Madura streets and at last disappeared. This is the famous miracle of God, called நரியைப் பரியாக்கல் which is even now enacted during Avani Moola Utsavam in Madura.

The king became enraged again and began to chastise his minister. The whole town of Madura was flooded by the Vaiga river water. The king called upon the people to raise an embankment. An old woman was unable to do her duty. God, who acted the part of her servant, did not do his work. The King finding him guilty, whipped him on his back with his cane. But the effect of that whipping was simultaneously felt by all the people including the king himself.

Then the king discovered that it was God's miracle and that Manikka Vachakar was a famous saint in whose cause God worked these miracles. The king apologised to him and was forgiven.

Manikka Vachakar resigned his ministry, renounced the world, visited all the Siva temples singing the sublimity of God and attained Mukti at the feet of Chidambara Natara-jar. The collection of his songs is known as Tiruvachakam.

This is the story of that Great Saint who is the hero of the play which I have had the honour to review.

Great men are born and die but their fame will never die. The author of the play deserves our congratulations on the choice of his plot. His exquisite style, and development of the plot interwoven with beautiful songs of the modern type add to the success of the plot.

It is with great pleasure, that I congratulate the Members of the **Madura Young Men's Amateur Association** under whose auspices the author of this play won his prize in a competition started by the said Association. The Association is really doing a useful and valuable work by creating a love for Tamil authorship and is setting an example to be followed by other kindred associations interested in the development of our Tamil Literature in various branches and the thanks of the lovers of our Tamil language are largely due to the members of the Association.

MADURA, }
8-5-1919. }

R. S. NARAYANASWAMI AIYER,

B. A., B. L.,

Editor of KALVI, Madura.

REPORT OF THE SECRETARIES.

It is with much pleasure we introduce this as the successful play in the Gold Medal competition held by the Madura Young Men's Amateur Association for the best play from any one of the plots of the *Thiruvilayadals*. This was declared to be the best of the ten manuscripts received.

2. The manuscripts were examined by Messrs. R. S. Narayanaswami Ayyar, B. A., B. L., Editor of Kalvi, a Tamil monthly Magazine, P. R. Nagaswami Ayyar, B. A., B. L., P. Krishnaswami Sastri, B. A., B. L. and Pandits M. Gopala-krishna Ayyar and M. Govindasami Ayyar. This year, the examining Board was raised from 3 to 5 with a view to make the test more severe and accurate. We confess that these gentlemen had to be put to much trouble and inconvenience in the work and we take this occasion to tender our gratitude to them.

3. Our obligations are due to the Proprietors of the Desabaktan Press, Madras, who helped us in bringing out this publication in so incredibly a short time, though the press, we learn, was working at its highest pressure.

4. This introduction will be incomplete if we do not offer our thanks to the author himself who not only assigned his right for this edition (First Edition) to us but also gave us immense help in the matter of passing proofs and getting the work ready for publication which otherwise would have caused us considerable inconvenience.

5. Lastly we are glad to record here the unanimous verdict of the Board of Examiners that most of the

manuscripts received this year were excellent both in the working up of the plot and in the matter of literary merit. Places of honour were also given to *Kanthimathi* sent by Mr. R. Loganathan of Madras and *Sukakari* by G. Dandapani of Madura; *Manikka Vachakar* by Mr. V. Rangachariar, B. A., B L., of Madras was pronounced to be the best literary production but it was stated to be wanting in the working up of the plot which stood in the way of its author getting the first place.

6. We regret we are not able to print these also on account of the prohibitive cost of paper and printing but we are satisfied that these are also worthy of publication.

V. KATHIRVADIVEL MURUGAIYA,

G. SUBRAMANIA AYYAR.

Honorary Secretaries.

The Y. M. A. A. }
MADURA.
3—5—1919. }

செந்திலாண்டவன்

திருவடி துணை.

நூ ன் மு க ம்.

மாணிக்க வாசகர் சமபாசாரியர் நால்வருள் ஒருவர். * அப்பர், சுந்தரர், சம்பந்தர், மாணிக்க வாசகர் என்னும் சமபாசாரியர் நால்வரும் இந்தத் தமிழுலகு கடைத்தேறத் தோன்றிய அவதார புருஷர்களாவர்.

“சொற்கூவுந் தோணிபுரத் தோன்றலுமெஞ் சுந்தானுஞ்
சிற்கோல வாநவூர்த் தேசிகனும்—முற்கோலி
வந்திலரே னீறெங்கே மாமறைநா ருனென்கே
எந்தைபிரா ணைந்தெழுத்தெங் கே,”

என்னும் திருவாக்கால் இவர்களுடைய அவதார மகிமை விளங்குவது காண்க.

மாணிக்க வாசகர் பதினாறு பிராயத்திற்குள் சகல கலைகளையுங் கற்று எல்லா நற்குண நற்செய்கைகளிலும் சிறந்து விளங்கியதைக் கேட்டு அரசன் அவரைத் தனக்கு முதன் மந்திரியாகக் கொண்டா னென்னும் இவர் வரலாறு இவர் ஞானச் செல்வத்துடன் அவதரித் துள்ளார் என்பதை நிலைநாட்டுகிறது.

“பெருகும் வையை தனையழைப் பிக்குமே
பிரம்ப டிக்குப் பிரான்மேனி கன்றுமே
நரியெ லாம்பரி யாக நடத்துமே
நாடி மூகை தனைப்பேசு விக்குமே
பரிவிற் பிட்டுக்கு மண்குமப் பிக்குமே
பரம னேடெழு தக்கோவை பாடுமே
வருகும் புத்தரை வாதினில் வெல்லுமே
வாத வூரர் வழங்கிய பாடலே”

என்னும் இந்தத் திருவாக்கு, மாணிக்க வாசகர் அநேக அற்புதங்களைச் செய்து உலகத்தில் சைவமதத்தை ஸ்தாபித்த தெய்வாம்ச சீலர் என்பதை விளக்குகின்றது.

இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த இம்மகானின் திவ்ய சரித்திரத்தை நம் தமிழுலகத்திலே சைவாபிமான மேலிட்டவர்கள் புராணங்களிலே படித்தும், புராணப் பிரசங்கிகளைக் கொண்டு பிரசங்கஞ் செய்வித்துக் கேட்டும், மகான்களின் சரித்திரத்தைத் தெரிந்துகொள்வதனாலேற்படும் பயனை அடைந்து வருகிறார்கள். சரித்திரத்தைப் படித்துப் பயன் பெறுவது கல்வி பயின்றவர்க்கேயன்றி மற்றவராலாகாது. கேட்டுத் தெளிவது, கேட்கவேண்டுமென்கிற அன்பும், கேள்வியால் சிறிது அதுபவமும், பிறர் சொல்வதைக் கேட்டு வாங்கிக் கொள்வதற்கேற்ற கல்வியறிவு சிறிதும் உடையவர்க்கேயன்றி மற்றவர்கட்கு இயலாது. படித்தவர், படியாதவர், பாலர் யாவரும் சந்தோஷமான வழியில் இப்படிப்பட்ட சரித்திரங்களைத் தெரிந்துகொண்டு பயனை அதுபவிக்கத் தக்கவழி வேறொன்றுண்டு. அது காட்சி வாயிலாகக் கண்டு களிப்பது. அதுதான் நாடகமென்பது. நாடகம் இத்துணைப் பயனை அளிக்கக் கூடியதென்பதை யுணர்ந்த நமது முன்னோர்கள் அதைப் பெரிதும் அபிமானித்து வந்திருக்கிறார்கள். ஜனங்கள் காட்சி வாயிலாகச் சரித்திரத்தைக் கண்டு தெளிந்து பயன்கொண்டு களித்து நல்வழிப்படும்படி, அரசர்கள் நாடகத்திற்காகப் பெரும்பொருள் செலவு செய்திருக்கிறார்கள்.

ஆகையினால் காட்சி வாயிலாகக் காணும் மூன்றாவது வழியானது ஏனைய இருவழிகளையும் விடச் சிறப்புடையதும் எல்லோர்க்கும் எளிதில் பயன்தரக் கூடியதுமாகின்றது. இதனையுணர்ந்த எமது நண்பர் பிரம்மபூ துரைசாமி ஐயங்காரவர்கள், மகான் மாணிக்க வாசகருடைய திவ்ய சரித்திரத்தைத் தமிழுலகம் காட்சி வாயிலாகக்கண்டு களிக்கத் தக்கபடி அதற்குரிய இலட்சணங்களமைத்து எளிய தமிழ் நடையில் சமயோசிதமான பாட்டுகளுடன் நாடகமாக இயற்றியருளியது பெரிய புண்ய மாகுமென்பதில் ஐயமில்லை. நந்தன் சரித்திரத்தை பிரம்ம பூ

பாபாலகிருஷ்ண பாரதிகள் கீர்த்தனை ரூபமாகச் செய்தருளியது எவ்
வாறு தூரம் உலகுக்குப் பயன்படுகிறதென்பதை நாமறிவோம். அச்
சீர்த்திரத்தை அவ்வாறு அவர் செய்திலரேல் அது எல்லோராலும்
காண்டாடத்தக்க சிறப்பினை யடைந்திராதென்பது திண்ணம். அது
போல் இச் சரித்திரம் உலகத்திற்கு நன்மை பயப்பதாகும்.

[இதில் இன்னுமொரு விசேஷம் நாம் கவனிக்கத்தக்கதா யிருக்
கிறது. மாணிக்க வாசகர் கடவுளின் உருவத்தை உலகத்தோர் காட்சி
யாயிலாகக் கண்டு தரிசித்து வணங்கிப் பெரும்பேறெய்தக் கருணை
காண்டு தம்முடையதல்லாத அரசனுடைய பொருளை உபயோகித்
தக் கோயில் கட்டி மகிழ்ந்தாரல்லவா? அதனையொப்ப, வைஷ்ணவ
ராகிய நமது நண்பர்தமக்கு வேறான சைவசமயாசாரியரின் சரிதத்தை
நாடகரூபமாக இயற்றியிருளியிருப்பதை நோக்கின், ஒப்புயர்வற்ற
இந்த மகானின் திவ்ய சரிதத்தின் பயனை உலகம் காட்சி வாயிலாகக்
கண்டு களித்துப் பயன்பெறும் பொருட்டு, இவர் தம் திருவுள்ளத்திற்
காண்ட பெருங்கருணையே இவருள்ளத்தில் சைவவைஷ்ணவ பேத
த்தை யொழித்து, படித்தற்கும், நடித்தற்கும், படித்தோர் புகழ்வதற்
கும் ஏற்றபடி இந்நாடகம் அமைதற்குரிய ஊக்கத்தைப் பெருக்கி
யிருக்கின்ற தென்பதாக நாமறிகின்றோம்.

இந்நூலாசிரியர் வேறு சில நாடகங்கள் எழுதி உலகுக்கு உப
கரித்திருக்கின்றார். அவைகளைவிட இது எவ்வகையிலும் சிறந்ததாகக்
காணப்படுகின்றமையான், அவைகளை யெழுதிப் பழகிய பழக்கத்தின்
முதிர்ச்சிப் பயனாகுமிது. இதுபோன்ற பக்திப் பிரதானமான நாட
கங்களை இந்நூலாசிரியர் இன்னும் பல எழுதவும் வெளியிடவும் சர்வ
வல்லமையுள்ள கடவுளின் திருவருள் பெருக அவனுடைய திருவடி
மலரை முடிசூடுகின்றோம்.]

இங்ஙனம்:

வரகவி திரு. அ. சுப்ரமணிய பாரதி,

குமாரவிலாசம் }
இராயப்பேட்டை }
சென்னை.

மாணிக்க வாசகர்.

காப்பு.

“அண்ணு மலையா னடிக்கமலஞ் சென்றிறைஞ்சும்
விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகைவீ றற்றூற்போற்
கண்ணு ரிரவி கதிர்வந்து கார்கரப்பத்
தண்ணு ரொளிமழுங்கித் தாரகைக டாமகலப்
பெண்ணுகி யானு யலியாய்ப் பிறக்கொளிகேர்
விண்ணுகி மண்ணுகி யித்தனையும் வேருகிக்
கண்ணு ரமுதமுமாய் நின்றான் கழல்பாடிப்
பெண்ணேயிப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்

அங்கம் I

முதற் காட்சி.

இடம்:—மதுரைமாநகரத்தில் அரிமருத்தன பாண்டியனது
அரண்மனையின் குதிரைச்சாலை.

காலம்:—மாலை.

[குதிரைப்படைத் தலைவன் வரகுணன் குதிரைகளைப் பார்த்துக்
கொண்டு வருகின்றான்; அப்போது யானைப்படைத் தலைவன் குண
ஸுந்தரன் வேறொரு புறமாகவந்து முன்னவனைச் சந்திக்கின்றான்.]

வர:—(ஆச்சரியத்தோடு) ஆகா! அப்படியா! குணஸுந்தரரா? வர
வேண்டும்; வரவேண்டும்.

குண:—(புன்கிரிப்போடு) வருகிறேன். (இருவரும் ஒருவரை யொரு
வர் தோள்மாற்றி ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ளுகின்றனர்.)

ANOTHER GOLD MEDAL TO - DAY.

புதுவை செந்தமிழ் வாசகசாலை யாரால்
கொடுக்கப்பட்ட நற்சாஷிப் பத்திரமும்
தங்கப்பதக்கப் பரிசும்.

கனம் வடுஜர்

கி. துரைசாமி ஜயங்கார் அவர்களுக்கு

அநேக வந்தனம்; உபயகேசமம்.

கற்றோர் மணியே!

நீவிர் தற்கால நவீனகமுறையில் ஜனநாயகத்திற்கு உடந்தை
யான நீதிகளைப் புகுத்தி ஒவ்வொரு மதிதோறும் தென்னு டெங்கும்
நிலவ விடும் மனோரஞ்சனிச் செல்வியை யாம் அன்புடன் வரவேற்
கின்றோம். அதன்கண் படர்ந்துவந்த மேனகா, திகம்பரசாரியார்
என்னும் நாவல்களை வெகு பிரியத்துடன் வாசித்து இன்பெய்தி
னோம். தங்களா லெழுதப்படும் நாவல்களை யாம் வாசிக்க ஆரம்
பித்து விடின் வேறெவ்விதமான அவசர வேலைகளிருப்பினும் அவை
களையும் மறந்து அந்நாவலிற் செறிந்துள்ள சொற்சுவை பொருட்
சுவைகளால் வசியமாக்கப்பட்டு அது வாசித்து முடிவெய்திய பின்
னர் அவைகளைக் கவனிக்கும்படியாய் விடுகின்றது. இதை நோக்க
தாங்கள் நாவல் எழுதும் ஆற்றலில் அதிகத் தேர்ச்சி யடைந்திரு
ப்பதன்றி ஜனங்களது கவர்ச்சியை முழுதும் கிரகிக்கத் தகுந்த
ஆரிய விஷயங்களைத் தாங்கள் திரட்டித் தீட்டிவிடும் நவீனமான
மானது எம்போன்ற ரெல்லோரும் மிகுதியாய் மெச்சத்
தகுந்-க வொளிகின்றது. அதில் ஒவ்வொரு பக்கத்திலுங் காண

ப்பெயர் பல நன்னீதிகளை அவசியம் கவனிப்போர்கள் நிச்சயம்
நல்லவர்க ளாவார்களென்பது உறுதி. தங்களது நவீனக முறை
சிறந்த பேராற்றலை நோக்கித் தங்கட்குப் பலரும் பல நற்சாக
பத்திரங்களும் தங்க வெள்ளிப் பதக்கப் பரிசுகளும் தந்து தங்க
உற்சாகப்படுத்தி இருக்கின்றனர். யாமும் எமது செந்தமிழ் வா
சாலைபாரும் தங்களது ஆற்றலையும் திறமையையும் வியந்து
பொற்பதக்கப் பரிசை மனப்பூர்வமான வந்தனத்துடன் அளிக்
கோம். இதைக்காணும் பல மேதாவிகளும் இன்னும் இதுபோ
பதக்கங்களும் நற்சாகிப் பத்திரங்களும் தந்துதவி தங்கட்கு
சாக முண்பெண்ணி இன்னும் இதுபோன்ற பல நவீனகத்தை வரை
யத்தகுந்த பேராற்றலை அதிகப்படுத்துவார்களென்று நம்புகிறோம்;
ஆண்டவன் துணை செய்க.

செந்தமிழ் வாசகசாலை, 86 நெ.
காளத்திஸ்வரன் கோவிலு் தெரு, புதுவை.
30—1—1921.

இங்ஙனம்

அ. ந. நரசிங்கமுதலி,

அக்கிராசனன்.

வர:—வரவு மிகவும் அருமையா யிருக்கிறது! ஏது இவ்வளவு தூரம் தயவு செய்தது?

குண:—(புன்சிரிப்போடு) அருமையான நண்பரைப் பார்க்க அருமை யாகத்தானே வர வேண்டும். வேறொன்றும் விசேஷமில்லை. என்னுடைய வேலை இன்றைய தினம் சீக்கிரமாக முடிந்து போயிற்று. உம்மைப் பார்த்து நிரம்ப நாட்களாயிற்றேயென்று இப்படி வந்தேன். எப்போதும் இருப்பதைப்போல அவ்வளவு குதிரைகள் இங்கு காணப்படாமையால், நீர் எங்கேயாயினும் யுத்தத்திற்குப் போயிருப்பீரோ வென்று சந்தேகித்தேன்.

வர:—மிகவும் நன்றாயிருக்கிறதே! பருப்பில்லாமற் கவியாணமுண் டோ! நீங்களெல்லோரும் வராமல் நான் மாத்திரம் எந்த யுத் தத்திற்குப் போகப்போகிறேன்! ஏன்? குதிரைகள்தாம் இருக் கின்றனவே! எங்கே போய்விட்டன? நீர் கவனித்துப் பார்க்க வில்லைபோ லிருக்கிறது.

குண:—(சிரித்துக்கொண்டு) அடாடா! குதிரைகளா இவைகள்! கழுதைகளென்றல்லவா நினைத்தேன். ஆகா! ஒவ்வொன்றும் மாதம் காதவழி மாயமாய்ப் பறக்கும்போ லிருக்கிறதே! இவை களை வைத்துக்கொண்டு பகையரசரை நிச்சயமாய் வென்றுவிட லாம்.

வர:—அந்த விபரீதத்தை என்னவென்று சொல்லுவேன்! நல்ல குதி ரைகள் யாவும் திடீரென்று நோய்கொண்டு மரித்தன. சிழக் குதிரைகளும், நோய்கொண்ட சில குதிரைகளுமே மிகுதியிருக் கின்றன. இதைப்பற்றி முதல் மந்திரியினிடத்தில் தெரிவித் திருக்கிறேன்; அவர் நல்ல குதிரைகளாகப் பார்த்து அதி சீக்கிரத்தில் வாங்க ஏற்பாடு செய்வார்.

குண:—வாதஜூர்தானே! உடனே ஏற்பாடு செய்துவிட்டு மறுவேலை பார்ப்பார். நம்முடைய அரசனுக்குக் குதிரைகள் அமைந்தி ருப்பதைப்போலத்தான் முதன் மந்திரியும் வந்து வாய்த்திருக்

கிறார். மந்திரி வேலைக்குத் தேடித் தேடிப் பார்த்து இந்தப் பிரம்மணனைக் கண்டு பிடித்தாரே! அதுதான் ஸாமர்த்தியம்!

வர:—(கன்னங்களில் அடித்துக்கொண்டு) அடாடா! அப்படிப் பேச வேண்டாம். பாவம்! பாவம்! அந்த மகாநாபாவரை இப்படித் தூஷித்தால் நாவழகிப் போய்விடும். அந்தணரென்பது அவருக்கே தகும். “அந்தண ரென்போர் அறவோர்மற் றெவ் வுயிர்க்கும், செந்தண்மை பூண்டொழுக லால்” என்ற அருள் வாக்கின்படி, கன்றிற்கிரங்குந் தாயைப்போல மன்னுயிரைத் தம்முயிரினும் அரிதாக ஒம்பிப் பாதுகாக்கும் புண்ணியமூர்த்தி யல்லரோ அவர்! எல்லாம் வல்ல சச்சிதானந்தப் பொருளையே அல்லும் பகலும் அநவரதமும் நினைத்து நினைத்துருகி சிவ நாமாயிருதத்தையே இடைவிடாமல் மனனஞ்செய்து பருகி, அதையே தமது உணவாகக் கொண்டிருக்கும் அந்தப் பிரம்ம னோத்தமரை இவ்விதம் தூற்றுவது கொடிய பாவம்.

குண:—நண்பரே! அவரிடத்தில் நீர் சொல்லும் மகிமை மாத்திரந் தானா இருக்கிறது? இரண்டாள் போஜனத்தை அவர் ஒருவரே உண்டு விடுவார்; நன்றாய்ப் பாடுவார்; எழுந்திருக்காமல் இரவெல்லாம் குறட்டைவிட்டுத் தூங்குவார்; கால்களால் நடப்பார். அவருக்கு இரண்டு கண்களுண்டு. அவர் இறந்தாற் பிழைக்கமாட்டார்.

வர:—நண்பரே! என்ன இப்படிப் பேசுகிறீர்?

குண:—நீர் சொல்லும் பெருமையெல்லாம் அவரிடத்தி லிருக்கலாம். அதைப்பற்றி நான் ஒன்றும் இகழ்வாகப் பேசவில்லை. தலைமை மந்திரி உத்தியோகத்திற்கும் அந்த நற்குணத்திற்கும் என்ன சம்பந்தம்? அவர் செய்யும் உத்தியோகத்திற்குத் தேவையான யோக்கியதையும் சிறப்பியல்புகளு மன்றோ அவரிடம் இருத்தல் வேண்டும்.

“நல்லவர் தீயவு நாடி நாயகத்

கெல்லையில் மருத்துவ னியல்பி னெண்ணுவார்

2 பெண்ணுமது ஆணுமது	அன்று	கிளைத்
தெண்ணுவது மெண்ணரிது	மென்று	முள
விண்ணுமது மண்ணுமது	நன்று	
பதியொன்று கதியென்று		பதம்
பற்றுமவர் பெற்றிலெவர்	சென்று	

1 கூலி:—அடே! எம்பிட்டுச் சோக்காப் பாட்டுங்கமேன்.

2 கூலி:—இன்னம் ரவையூண்டு பாட்டு.

3 எங்குமொளிந் திருக்கும்	கள்ளன்	அவன்
எத்தகைக் கபடமுள்ள	குள்ளன்	தன்னைத்
தோத்திரம் புரிபவற்கு	உள்ளன்	
புகொள்வள்ளன்மையன்	நல்லன்	மனத்
தென்றுகிளைக் காதவருக்	கல்லன்	
4 பித்தநிறை சித்தமுள்ள	பேயன்	மிக
எத்தனவ னெண்ணரிய	மாயன்	இங்கு
பாவியர்க்குதவிசெய்ச	காயன்	
அவர் நேயன் பெருங்காயன்		முனம்
பெண்ணொருத்திக்காக வந்த	சேயன்	

கூலி:—அடே! செவரையா வந்துட்டாருடா; எளுந்திருங்கடா.

[சேவகன் வருகிறான்—யாவரும்
எழுந்து வேலை செய்யுமிடத்
துக்குப்போய் விடுகிறார்கள்.
நசுவான் அலட்சியமாக மெ
ல்ல எழுந்திருக்கிறார்.]

சேவகன்:—(தனக்குள்) என்ன அரிசியங்கமேன்! அரைக்கற அரிசியெ விட்டுப்பட்டு சிரிக்கற சின்னப் பையனோடெ வெளையாடினாளாம் இன்னு சொலவம் சொல்லுவாங்களே; அது பேலெ இருக்குதே! அடே! நீ என்ன மொதல்தரப் போக்கிரியா இருக்கறியே! நீ கெட்டது மில்லாமெ மத்தவங்களையும் கெடுக்கப் பாக்கறியா? அவுங்களோடெ வேலெயெல்லாம் அநேகமா முடிஞ்சுபோச்சு; ஓம் வேலெ அப்பிடியே இருக்குதேடா; எப்பொ

செய்யுறது? நம்ப மவராசா பாக்க வரப்போறாரே; நீ இப்பிடிச் சொம்மா இருந்தா ஒன்றொடெ கண்ணேப் புமிங்கிவாரேடா; போடா; வெறுந்தடியா! இன்னமே இப்பிடிச் களுப்புணித்தனம் பண்ணினீன்னு கன்னத்தெ நெரவிடுவேன். போடா! எருமைமாதே!

ஈசு:—(புன்சிரிப்போடு வணங்கி) இருக்கட்டுஞ் சாமி! மத்தவங்க வேலெ ஆவரத்துக்குள்ளற என்னொட வேலெதானா ஆகாமெப் போவுது நீங்க பாருங்களேன்; மவராசா வந்து எம்மேலெ சந்தோசப்பட்டு எனக்கு என்னுக்குமிக்கப்போறாரு. அதுலே ஒங்களுக்கும் கொஞ்சுண்டு பங்கு தாறேன்; ரோசனை பண்ணுதிங்க.

சேவ:—போடா! அதனப்பிரசங்கி! கையாலெ ஒண்ணும் ஆகாமெப் போனாலும் சொம்மா மொள நீளம் பேசுறியா; போடா வேலெசெய்டா! சோமாறி நாயே!

[ஈசுவரன் வேலைசெய்ய அப்பால் போகிறார். அப்போது அரசன், இரண்டாவது மந்திரி, இருவரும், அட்டியக்காரர், வீரர்கள், முதலியோருடன் வருகின்றனர்.]

சேவ:—மவராசா! தெண்டம்.

[குனிந்து வணங்குகிறான்.]

அரசன்:—(அதட்டி) அடே! இந்தப்பக்கத்து வேலை யெல்லாம் முடிந்ததா?

சேவ:—(நடுநடுங்கி) ஆச்சு-இல்லெ-ஆச்சு-ஆனால்.

அரசன்:—(அதட்டி) என்னடா பிதற்றுகிறாய்? ஆச்சாவது? ஆனாலாவது? என்னடா உளறுகிறாய்?

சேவ:—எல்லாம் அடெச்சாச்சு. ஒரு ஆட்டிப் பங்கு இந்து அடெ படல்லெ.

சே. அரசன்:—(கோபத்தோடு) ஏன் அடைபட்டவில்லை? யாருடையது?

சரி சேவ:—புட்டு வாணிச்சி வந்தியொடே பாவம் இன்னும் முடியல்லே; அதுதான் கொஞ்சுண்டு பாக்கி இருக்குது. அதுக்கு வேலெ செய்ய ஒரு ஆளு வந்திருக்கறான். அவன் சரியா வேலெ செய்யாமெப் பாசாங்கு பண்ணறான் மவராசா!

அரசன்:—எது அந்தப் பாகம்? காட்டு பார்க்கலாம்.

சேவ:—இதோ இருக்குதே இதுதான்.

[காட்டுகிறான்.]

அரசன்:—(கோபத்தோடு) அடாடா! இதன் வழியாக வருகிற வெள்ளம், அடைபட்ட மற்ற பாகத்தையும் அறுத்துக்கொண்டு போகிறதே! சேவகப்பதர்களா! ஒழுங்காக வேலை செய்யாமல் தூங்குகிறீர்களா? ஊர் அழிந்தவிடும்போ விருக்கிறது; கொஞ்சமும் கவலையில்லாமல் ஒருவன்மே லொருவன் கோள்சொல்லிக் கொண்டலெகிறீர்களா? இதோ பார் உன்னுடைய முதுகுத் தோலைப்பிடித்து விடுகிறேன்.

[அரசன் பொற்பிரம்பால் சேவகனை அடிக்கப் போகிறான்; அப்பொழுது ஈசுவரன் தலையில் மண் கூடையோடு அரசனுக்குக் கருகில் வருகிறார்.]

ஈசு:—(குனிந்து) சாமீ! கும்பிட்டேன்.

சேவ:—(நடுநடுங்கி) மவராசா! இவந்தான் வேலையாளு; வேலெயெச் செய்யாமெ பாடிக்கட்டும் ஆடிக்கட்டும் திரியறான். நாங்க சொல்லறத்தெயே கேக்கறதில்லீங்க.

அரசன்:—(மிசுந்த கோபத்தோடு ஈசுவரனைப் பார்த்து) ஓகோ! அவ்வளவு மதம் கொண்டவனா இவன்? அடே! வா இப்படி; உன்னுடைய திமிருக்குத் தக்க மார்க்கம் செய்கிறேன்.

[அரசன் பாய்ந்து ஈசுவரனது முதுகில் பொற்பிரம்பால் அடிக்கிறான்; அந்த அடி அங்கிருந்தோர் யா

வர்த்தம் பட, யாவரும் “அப் பாடா” என்று முதுகில் கையை வைத்துக் கொள்ளு கின்றனர். அரசனும் தனது இடது கையால் முதுகைத் தடவித் கொள்ளுகிறான். அப்போது ஈசுவரன் தான் கொணர்ந்த மண்ணை உடைப்பில் கொட்டி விட்டு மறைந்து போகிறார்.]

மந்திரி:—(வணக்கமாக) மகாராஜா! அவனுக்குப் பதிலாக என்னை அடித்து விட்டீர்களே!

சேவ:—இல்லே சாமீ! எம்மேலேல்ல அடி பட்டுது.

மற்றவர்:—எங்கமேலேல்ல பட்டுது.

அரசன்:—நீங்கள் சொல்வ தெல்லாம் பொய். நான் வேலைக்காரனை அடிக்கப்போனேன். அது தவறி என் முதுகிலேயே யல்லவோ பட்டது. இதோ பாருங்கள் தழும்பை.

மற்றவர்:—இதோ! பாருங்க; எங்கமேலெயும் தளும்பு தெரியுது.

அரசன்:—(எல்லாவற்றையும் பார்த்து) என்ன ஆச்சரியம்! நான் அடித்த ஓர் அடி இத்தனை மனிதரின்மேலும் எப்படிப் பட்டது! இங்கே இருந்த கூலியாளெங்கே?

யாவரும் திகைத்து நாற்புறங்களிலும் பார்க்கிறார்கள்.

மந்திரி:—நமக்கெதிரிலிருந்த ஆள் திடீரென்று எங்கேயோ மாயமாகப் போய் விட்டானே!

சேவ:—(உடைப்பைப் பார்த்துவிட்டு) மவராசா! மவராசா! இந்த அரிசியத்தெப் பாருங்க மவராசா! இஞ்சே இருந்த ஒடெப் பெயே காணுமே!

அரசன்:—(திகைப்படைந்து) அடேடே! இதென்ன விர்தையிலும் விர்தையாக இருக்கிறதே! அந்தக் கூலியாளே நான் அடித்த உடன்

அவன் தன்னுடைய கூடை மண்ணை உடைப்பில் கொட்டியதாக நினைவிருக்கிறது. அதனால் உடைப்பு முழுதும் எப்படி அடைபட்டது? நூறுவண்டி மண் கொட்டினாலும் அடைபடாத பள்ளம் ஒரு கூணத்தில் மாயமாக மறைந்துபோய் விட்டதே! ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! நிரம்பவும் ஆச்சரியம்!!!

[அரசன் அப்படியே மூக்கில் கையை வைத்த வண்ணம் ஸ்தம்பித்து நிற்கிறான்.]

நகவரன்:—(ஆகாயத்தில் அசரீரியாக நின்று) ஏ! மகாராஜனே! ஏ! அரிமருத்தன பாண்டியனே!

அரசன்:—(திடுக்கிட்டு) என்ன இது! என்னை யார் அழைக்கிறார்கள்? என்பெயரைச் சொல்லி யழைக்கக் கூடியவன் யாவன்? (நான்கு பக்கங்களிலும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்க்கிறான்.)

மந்திரி:—ஆகாயத்திலிருந்தல்லவா ஓசை கேட்கிறது!

அசரீரி:—ஏ! அரசனே! நீ நல்ல சிவபக்தனாயிருந்தும், உன்னுடைய புத்தி ஏன் இப்படிக் கெட்டுப் போனது? நம்முடைய பரமபக்தராகிய வாதவூரின் உண்மையான யோக்கியதையை அறிந்துகொள்ளாமல் நீ அவர் விஷயத்தில் எவ்வளவு பெருத்த அபராதியாகி விட்டாய்! நீ சம்பாதித்த பொருளெல்லாம் தரும் வழியிலே வந்ததாகையால், அந்த பக்தசிரோன்மணி, அவற்றை நமக்கும், நம்மடியார்க்கும் விநியோகித்தார். அதை நீ உணராமல் அவரைப் பலவாறு வருத்தினாய். உன் மூடமதிக்கு அதை அறிவுறுத்தும் பொருட்டு நரிகளைப் பரிகளாக்கிக் கொண்டிருந்து கொடுத்தோம். அவைகள் இரவிலேயே நரிகளாக மாறிப் போக, நீ ஏமாறினாயே, அப்போதாகிலும், நீ அவருடைய பெருமையைப் பற்றி நினைத்தாயா? அவரை மேலும் வதைக்கச் செய்தாய்; அதைக் கண்டு பொறாமல், வைகையாற்றை மதுரை மீது வரச்செய்தோம். அப்போதும் உனக்கு அந்த உத்பாதங்களின் காரணத்தை, அறிந்துகொள்ளும் திறமையில்லாமல் போய் விட்டது. அதுகிழ்க், சிவபக்தியில் மிகுந்த உத்தமியானவந்தியின்

கூலியாளாகவந்து இப்போது உன்னிடத்தில் பிரம்படிபெற்றோம். நம்முடைய அடியாளான வந்தியின்பாகத்தை நாமே அடைத்தது மன்றி அவளையும் மோகூலோகத்தில் சேர்ப்பித்தோம். தெய்விகமான பல சம்பவங்கள் நிகழ்ந்ததைக் கண்டும், வைதிகச் சிரேஷ்டரான வாதவூரின் அருமைபாற்றல்களை நீ அறிந்து கொள்ளவில்லையே! இனியாகிலும் நீ அவரை வந்தித்து வழிபட்டு அவருடைய மன்னிப்பைப் பெற்று நல்ல புத்தியோடு வாழக் கடவை. உனக்கு இம்மையிலும், மறுமையிலும் நல்ல கதியைத் தேடி உதவிய அந்த உத்தமனை இனி ஒரு கூண்மும் நீ வருத்த, நாம் ஸகியோம்.

அரசன்:—(ஆகாயத்தை நோக்கிக் கைகூப்பிய வண்ணம் தனக்குள்) ஆகா! எத்தகைய மூடனானேன்! என்னைப் போன்ற பெரும் பேதை எவனு மிருக்கமாட்டான்! (அசரீரியை நோக்கி) சுவாமீ! மந்த மதியினனான எனக்கு புத்தி புகட்ட, தேவராலும் யாவராலும் காணலாகாத தேவரீருடைய திருப்பாதங்கள் நோக, மதுரைக் கெழுந்தருளி, பொன்போன்ற பரிசுத்தமான உமது திருமேனிவாட, மண்ணுஞ் சமந்து, பிரம்படியும் பெற்றீரோ! ஏ! சம்போ! எனையாண்ட சங்கரா! மகாதேவா! உம்முடைய நினைவினால் இந்த அண்டபிண்ட சராசரங்களையெல்லாம் அழித்து நாசம்செய்யவல்ல, முழுமுதற் கடவுளான உம்மை நானோ அடிக்கும் திறமையுடையவன்! வாதவூரது விஷயத்திலும், உமக்கும் கொடிய பாதகம் செய்த எனக்கு மீளா நரகமல்லவோ சம்பவிக்கும். ஈசுவரா! இந்தப் பழியை நான் எப்படித் தொலைப்பேன்? இந்தப் பாவத்தை எவ்விதத்தில் விலக்குவேன்? ஏ! கருணைக்கடலே! அருள்சொரி வள்ளலே! நீரே இதற்கொரு மார்க்கம் தெரிவித்து நாயேனை ஈடேற்ற வேண்டும்.

[அப்படியே சாஷ்டாங்கமாத் தெண்டனிட்டுமுந்து கண்ணத்தில் அடித்துக்கொண்டு கரங்கூப்பிக் கண்ணீர் வடித்து நிற்கிறான்.]

அசாரி:—அரசனே! பயப்படாதே! இனி உனக்கு மிகுதியுள்ள ஆயுட்காலத்தை நீ வேதவழியிலே நின்று கடத்தி, நீதி செலுத்தி முடிவில் நம்முடைய பாதம் வந்து சேருவாய். நீ நம் முடைய சந்ததியானாகையால், உன்னை இந்த தண்டனையோடு விடுத்து மன்னித்தோம். நீ உடனே போய் வாதவூரருக்கு சந்தோஷ முண்டாரும்படி நடந்துகொள்.

[சுவான் மறைந்து போகிறார்.]

அரசன்:—சுவாமீ! உம்முடைய சரணாவிர்த்தத்துக்கு ஆயிரங்கோடி நமஸ்காரம் செய்கிறேன். இந்த பாக்கியம் யாருக்குக் கிடைக்கும்! என் அண்ணலே! உம்முடைய திருக்கட்டளையை சிரமேற் கொண்டேன், இப்போதே போய் உமது திருவுளத்தை நிறைவேற்றுகிறேன்.

[அரசன் முதலியோர் போகின்றனர்.]

நான்காவது காட்சி.

இடம்:—சோமசுந்தரக் கடவுளின் திருவல்லயம்.

காலம்:—பிற்பகல்.

[மாணிக்கவாசகர் மெய்ம்மறந்தவராய் ஈசுவானைத் தியானம் செய்துகொண்டு தனிமையில் நிற்கிறார்.]

(அகவல்: இராகம் எதுகுல காம்போதி.)

“ஆதியா யறிவா யண்டமா யகண்ட
சோதியாய் விரிந்து சுடர்விரி மணியாய்ப்
பரவுவார் நெஞ்சிற் பரவிய மாட்சியாய்
இரவுபக லற்ற ஏகாந்த காட்சியாய்
ஆணும் பெண்ணும் அல்லாப் புகலாம்
தாணுவாய் நின்ற சத்தாம் தனிச்சுடர்
எள்ளு மெண்ணெயு மெப்படி யப்படி
உள்ளும் புறம்பும் உலாவிய ஒருபொருள்

தீராப் பிணியாம் சென்ம மறுக்க
 வாரா வரவாய் வந்த சஞ்சிவி !
 ஆலைக் கரும்புபா லமுதக் கட்டினீள்
 சோலைக் கனிபலாச் சுகைத விக்கனி !
 பாங்குறு மாங்கனி பால்தேன் சுருக்கரை
 ஒங்குதம் கண்டுசேர்த் தொன்றாய்க் கூட்டி
 அருந்திய ரசமென அறிஞர் சமாதியிற்
 பொருந்திய விற்பம் பொழிசிற் சுகோதயம்
 எங்கணு நிறைந்த வியல்பென் றனக்குச்
 செங்கையால் விளங்கத் தெரிந்தமெய்த் தேசிகன்
 அடிமுடி யில்லா அரும்பொருள் தனக்கு
 முடியது இதுவென மொழிந்திடு முதல்வன்
 சென்மமுள் ளளவுந் தீரா திழுக்கம்
 கன்மம் விடாதெனக் காட்டிய வள்ளல்
 தருமமும் தானமும் தவமும் புரிபவர்க்
 குரிமையா யவரோ டிரிமை கலப்பவன்
 தன்னுயிர் போலத் தரணியில் மருவிய
 மன்னுயி ரனைத்தையும் வளர்த்திடு வேந்தன்
 தஞ்சமென் றடைந்த தாபதர் தம்மை
 அஞ்சலென் றருளு மறிஞர் சிகாமணி
 நற்குண நெல்லா நண்ணிய பெருந்தகை
 சிற்குண வாரி திருவருட் செல்வனைப்
 பாடியு நாடியும் பணிந்தெழுந் தன்பால்
 ஆடியும் அரற்றியும் அகங்குழை வெய்தியும்
 உடலங் குழைய உரோமம் சிலிர்ப்பப்
 படபடென் றுள்ளம் பதைத்துப் பதைத்துப்
 பாங்குறு நெட்டுயிர்ப் பாகிப் பரிதவித்
 தேங்கி யேங்கி யிரங்கி யிரங்கி
 ஓய்ந்தபம் பரம்போ லொடுங்கியே சிறிது
 மேய்ந்த விழிக ளிமைப்பது மின்றிச்
 சோர்ந்து சோர்ந்து துவண்டுது வண்டுமெய்
 யார்ந்த வன்போ டவசமுற் றடிக்கடி
 உள்நடுக் குறவே யுருகியே சற்றுத்

தண்ணமர் மொழியும் தழுதழுத் திடவே
 உள்ளும் புறம்பும் ஒருமித் துருகி
 வெள்ளநீர் போல விழிநீர் பெருக்கிக்
 கன்று பசுவைக் கருதிக் கதறிச்
 சென்றுசென் றேழுத் திகைப்பது போல
 என்புநெக் குடைய இருகரங் குவித்துப்
 புன்புலால் யாக்கை பொருந்தா தினியென
 உணர்ந்துணர்ந் தன்பா யுவகைமேற் கொண்டினி
 கணம்பிரி யேனெனக் கருதியந் தினைவால்
 எல்லா நிறைந்த இறைவன் செயலெனக்
 கல்லா வெனக்கும் கருணைசெய் கடவுளே
 குருவரு ளானே கூடுத லல்லால்
 திருவரு ளுறாதெனத் தெரிந்திட உரைத்தோய்!
 விருப்பு வெறுப்பினை வேரறப் பறித்துக்
 கருப்புகா தென்னைக் காத்தருள் செய்தோய்!
 எண்ணிய வெண்ண மெல்லா மறித்தோய்!
 மண்ணிலும் விண்ணிலு மாச விலந்து"
 புண்படு நெஞ்சொடு புலம்புவே நென்றனைக்
 கண்கொடு காண்பையோ! கரங்கொடுத் தாள்வையோ!
 அபய மபயம் ஐயனே! அபயநின்
 உபயம லர்ப்பத முதலியான் சம்புவே!

ஏ! சங்கரா! மகாதேவா! என்னப்பனே! உம்மையே சதா
 காலமும் நினைத்தழுது உருகி உமது திருக்கோவிலே கதியாக வந்
 தடைந்தேன். என் மனதில் இன்னமும் ஒரு குறையிருக்கிறது.
 இந்தக் கட்டை யழியுமுன் தில்லையில் உம்முடைய திருக்கோ
 லத்தைக் காணவேண்டு மென்பதே என்னுடைய கடைசி
 யான விருப்பம். அதை முற்றவைத்து, உம்முடைய அடிமை
 யான என்னை உமது பாத பங்கயங்களிற் சேர்த்துக்கொள்ள
 வேண்டும் ஈசனே!

(இராகம் நாதநாமக்கிரியை.)

நீரிலாப் பயிரானேன் நிலவிலா யிரவானேன்
 வேரிலா மரமானேன் வேந்திலா நகரானேன்

ஒளியிலா மணியானேன் உயிரிலா உடலானேன்
 அளியிலா மனதானேன் அறிவிலாப் பித்தனானேன்
 இலையிலா மரமானேன் இரவியிலாப் பகலானேன்
 கலையிலாச் சபையானேன் கருணையிலா மனதானேன்
 மணியிலா மலரானேன் மக்களிலா வீடானேன்
 குணமிலா அழகானேன் கோவிலிலா நாடானேன்.

[கரங்குவித்த மயங்கி நிற்றிரார். இரண்
 டாவது மந்திரி முதலிலும் அரசன்
 பிந்தியுமாக வேகமாய் வருகின்றனர்;
 பிறகு சேவகர் வருகின்றனர்.]

அரசன்:—மந்திரி! வாதவூரர் என்கே போயிருப்பார்? ஊரெல்லாந்
 தேடிப்பார்த்தேன். அவர் எங்கும் காணப்படவில்லையே!

மந்திரி:—கோவிலின் வாசலிற் கண்டதாக சேவகன் தெரிவித்தான்.
 அவர் இங்கேயும் காணப்படவில்லையே. ஒருவேளை கோவிலுக்
 குள் இருக்கலாம். உள்ளே போய்ப் பார்ப்போம் வாருங்கள்.

[இருவரும் உள்ளே போய் அங்கிருந்த
 மாணிக்கவாசகரைக் காண்கிறார்கள்.]

அரசன்:—(மாணிக்கவாசகரது காவில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து)
 ஸ்வாமி! அபயம்! அபயம்! காப்பாற்றவேண்டும்.

(கானகத்தில் நானிலந்து கதற விதிவசமோ - என்ற
 பாட்டின் வர்ணமெட்டு.)

(இந்துஸ்தானி - ரூபகம்.)

மாதவத்தோய்! மாமறையோய்! மாற்றிலாத மாண்புடையோய்!
 பேதையினேன் தீதுசெய்தேன்! ஏழையினி யேதுசெய்வேன்!
 தூய்மையே உருவாய்வந்தோய்! தோஷமிக்க கொடியனாகித்
 தீமைகளையே புரிந்தேன் தீநாகிற் கருகனானேன்;
 பேதைமையாற் செய்தபிழை பெருமனதால் பொறுத்திடுவீர்
 மாதுமையாள் பாகமணி நாதனருள் பேதுபெற்றோய்!
 போதகனே! மேன்மைநிறை புண்ணியனே! தாள்பணிந்தேன்;
 பாதகனைப் பேராளால் பாலித்திடும் புகலிடநீர்.

ஸ்வாமீ! மதியிழந்தேன்; கண்ணியமிழந்தேன்; மகா உத்தம புருஷரான் உமது உண்மையான யோக்கியதையை அறிந்துகொள்ளக் கூடாத பாமரனானேன்; என்னுடைய மேன்மையை இழந்தேன்; குலதருமத்தை மறந்தேன்; நன்மையே புரிந்த புண்ணியவானான உம்மை அவமதித்து வருத்தினேன்; ஈசுவரனுக்கு தேவரீர் செய்த திருப்பணிகளை சந்தோஷமாக ஏற்றுக்கொள்ளாமல், சம்மதி யின்மையையும், முனிவையும் காட்டி, ஈசுவரனது விஷயத்திலும் பெருத்த அபராதி யானேன்.

வாத:—(திடுக்கிட்டு உணர்ச்சிபெற்று) என்ன ஆச்சரியம்! யார் இவர்? அரசன்ல்லவா! தமது பொருளையெல்லாம் அபகரித்த கள்வனை இவர் பணியும் காரண மென்னவென்பது தெரியவில்லையே!—மன்னவா! என்ன விபரீதம் இது! எழுந்திரும்; இந்தத் தரணியில் யாவருடைய முடியும் படியப்பெற்ற பாதங்களையுடைய நீர் இப்படியிப் பிறரைப் பணிதல் தகுமா? இது உம்முடைய மதிப்பைக் குறைத்துவிடுமே. தயவுசெய்து எழுந்திரும்.

அரசன்:—(கைகூப்பி) ஸ்வாமீ! ஏழையை மன்னித்தாலன்றி உம்முடைய மேன்மை பொருந்திய பாதங்களை விட்டகலவே மாட்டேன். உமது விஷயத்தில் நான் மகா கொடிய பாதகனானேன்.

வாத:—ஓகோ! நானோ மன்னிப்பது? நீரன்றோ என்னை மன்னிக்க வேண்டுவது.

அரசன்:—பிராம்மணோத்தமரே! நானும் என்னுடைய முன்னோர்களும் எத்தனையோ கோடி ஜென்மங்களிற் செய்த புண்ணியத்தின் பலனாக தேவரீர் அவதரித் தெழுந்தருளினீர்; என்னுடைய பிறவித் துன்பங்களைக் களையும் மருந்தானீர்; இகபர மிரண்டிலும் நான் நன்மை யடையும் வழியைத் தேடினீர்; எனக்குத் தெரியாமலே பேரின்பத்தை எனக்குத் தேடிவைத்தீர்; இவ்விதம் ஒப்புயர்வற்ற பேருதவி செய்த மகாத்மாவின் உபகாரைய யறியாமல் நான் மூட மதியால் உம்மைக் கடிந்து

பலவாறு வருத்திவிட்டேன்; நெஞ்சில் சிறிதும் இரக்கமற்றவனாய், உம்மைப் பல கொடுமைகளுக்காளாக்கினேன்; பாழும் நரகிற்கே போகத்தகுந்த துரோகியானேன்; பேதையாகிய நான் செய்த பல குற்றங்களையும் மன்னித்தருள வேண்டும். ஸ்வாமி! உம்முடைய மன்னிப்பைப் பெறாவிட்டால், நான் ஒரு நாளும் நற்கதி யடையமாட்டேன். நானும், என்னுடைய சந்ததியாரும் நாசமடைவோம். எங்கள் குலமே நசித்துப்போம். இந்தப் பாண்டிய நாடும் பாழ்த்துப் போம். சிவத்ரோகிகள் என்னும் பெயர் எனக்கும் என்னைச் சார்ந்தோருக்கும் வராமல் காப்பது உம்முடைய பொறுப்பு. உம்முடையதான இந்தப் பாண்டிய நாட்டின் ஆளுகையை முன்போலவே திரும்பவும் ஏற்று துஷ்ட நிக்ரஹம் சிஷ்ட பரிபாலனம் செய்து, எனது ஏராளமான செல்வத்தையும் உமதிச்சைப்படி ஈசுவரனுடைய திருப்பணியிலும், அவனடியார் விஷயத்திலும் செலவழித்து என்னையும் நல்வழிப்படுத்தி ஈடேற்றி யருள வேண்டும் ஸ்வாமி!

வாத:—(புன்சிரிப்போடு) மகிபனே! உம்மீது எனக்கு சிறிதும் வருத்தமில்லை. என்னுடைய முன் ஜென்ம கருமத்தால் விளைந்த பயன்களை நான் அனுபவித்தேனே யன்றி, இதில் நீர் என்ன செய்தீர்? இது சிறிதும் உம்முடைய குற்றமாகாது; நீர் கவலைப்படவேண்டாம்; எழுந்திரும். (கையைப் பிடித்துத் தூக்க அரசன் எழுந்திருக்கிறான்.) மன்னவர் திலகமே! உம்மைப்போன்ற நற்குணமுடைய வேந்தன் இந்த உலகத்திலேயே கிடைப்பனோ! உம்முடைய சிவபக்தி யாருக்குண்டாம்! சந்திரசேகரப் பெருமானுடைய விஷயத்தில் நீர் செலவு செய்யும் பொருளுக்கு நான் செலவு செய்தது ஒரு சிறிதும் ஈடாமோ? இந்த அற்பப் பொருளை ஈசுவரன் விஷயத்தில் நான் விரியோகம் செய்தது உம்முடைய மனதிற்கு ஒப்பவில்லையென்று சொன்னால் அதை உலகம் ஏற்குமோ? உண்மைக் கடுக்குமோ? நடந்தவை பெயர் என்னுடைய கர்ம வினையைப் போக்கி, என்னை நல்

தும் பொருட்டு ஏற்பட்டனவே யொழிய அவற்றால் உம்மை யாதொரு இழிவும், பாவமும் பிடிக்கா. நீர் நீடுழி காலம் இந் திரணைப் போல சகல போகங்களோடு அரசாட்சி செய்ய எம் பெருமான் அதுக்கிரகிப்பார். பரிசுத்தரான அந்தக் கண்ணுதலார் உங்கள் குலதெய்வமாதலால் அவரே உங்கள் குலோத்தராக ராய், உம்முடைய காரியங்களை நடத்திவர வல்லார்; நான் உம்மையடுத்திருந்த காரணத்தால் வைதிக தருமமும், லௌகிக தருமம் எனக்கு நன்றாகத் தெளிவாயின. மெய்ம்மையான சித்தசுத்தி யுண்டாயிற்று. ஒரே கடவுளாகிய பரமசிவத்தி னிடம் பக்திதோன்றியது. அதனால் மாயையின் விருத்தியான பந்தமாம் இந்த வாழ்க்கை விளைவினுட்பட்ட துன்பம் வெந்தது. கருணையாகிய மெய்யுணர்வு இன்பத்தைத் தந்து தன்மய மாக்கியது. இனி,

(விருத்தம் - தோடி.)

“சச்சிதா நந்த மாமத் தனிப்பர சிவனே தன்ன
திசையா வகில மெல்லாம் படைத்தளித் தீறு செய்யும்
விச்சைவா னவரைத் தந்த மேலவன் பிறவித் துன்பத்
தச்சமுற் றடைந்தோர்க் காணு வின்பவீ டளிக்கு மன்னுன்.”

நிருபனே! நிகழ்ந்தவற்றைக் குறித்து சிறிதும் கவலைப்பட்டு வருந்தவேண்டாம். நீர் வழக்கப்படி உமது நாட்டை யாண்டு கொண்டிரும். ஞானமயமாகிய தில்லை மூதூரைப்பார்க்க வே ண்டிமென்று எனக்கு நெடுநாளாக விருப்பமாதலால், நான் அவ் விடத்தையும், இன்னம் மற்ற சிவஸ்தலங்களையும் பார்த்து விட்டு வருகிறேன். இவ்விஷயத்தில் நீர் யாதொரு ஆகேஷனையும் சொல்லாமல், போகும் படி என்னை அதுமதிக்கவேண்டும்.

அரசன்:—ஸ்வாமி! தாயைப்பிரிந்த கன்றென உம்மை விட்டுப் பிரிந்து நான் இனி எப்படி அரசுபுரியப்போகிறேன்? உமது திருவுளத்து க்கு விரோதமாகச் சொல்லவும் அஞ்சுகிறேன். இதில் நான் கேட்டுக் கொள்ளக் கூடிய விஷயம் ஒன்றிருக்கிறது. பொன்னம்பல மாகிய தில்லை முதலிய விடங்களைப் பார்த்து விட்டு தேவரீர்
“... சிக்கிரமாகத் திரும்பிவந்து இந்த நாட்டின் காரியங்களை

ஒப்புக்கொண்டு எனக்கு நல்வழி காட்டியாயிருந்து என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும். இதுவே என்னுடைய வேண்டுகோள்.

வாத:—மகிபனே! வருந்தவேண்டாம். நாம் திரும்பவும் விரைவில் கூடுவது எம்பெருமானுடைய திருவருளானால் அப்படியே நடைபெறும்; அதைப்பற்றிக் கவலையுற வேண்டாம். எனக்கு அதுமதி தரவேண்டும்.

அரசன்:—மந்திரீ! உடனே போய் எல்லாச் சிறப்புக்களுடன், ஒரு முத்துப் பல்லக்கைக் கொண்டு வாரும்.

மந்திரி:—இதோ கொணர்ந்தேன்.

[இரண்டாவது மந்திரி போய் சகல பரிவாரங்
களோடு ஒரு பல்லக்கைக் கொண்டு வரு
கிறான்.]

அரசன்:—ஸ்வாமி! இதில் எழுந்தருள வேண்டும். வேண்டாமென்று சொல்லாமல் இந்தப் பாதகாணிக்கையை ஏற்றுக்கொண்டாலன்றி, என்னை மனதார மன்னித்ததாக ஏற்படாது. தயவுசெய்ய வேண்டும்.

வாத:—உமது இச்சைப்படியே ஆகட்டும்.

[வாதவூரர் பல்லக்கில் ஏறிக்கொண்டு
சிவ ஸ்தோத்ரம் செய்கிறார்.]

(இராகம் சுருட்டி - தாளம் ஆதி.)

1. “முத்திரெறி யறியாத மூர்க்கரோடு முயல்வேனைப்
பத்திரெறி யறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும் வண்ணஞ்
சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட
அத்தனைனக் கருளியவா றுர்பெறுவா ரச்சோவே.
2. செம்மைநல மறியாத சித்தரோடுந் திரிவேனை
மும்மைமல மறுவித்து முதலாய முதல்வன்ரு
னம்மையுமோர் பொருளாக்கி நாய்சிவிகை யேற்றுவித்த
அம்மை யெனக் கருளியவா றுர்பெறுவா ரச்சோவே.”!

[ஆட்கள் பல்லக்கைத் தாங்கிப்போ
கின்றனர். அரசன் மந்திரி முத
லியோர் நடந்து நெடுந்தூரம்
வழித்துணை செல்லுமாறனர்.]